

Phần 3

Vào buổi tối gặp Ian Randall, Cecilia đang làm phục vụ ở một nhà hàng có tên là Bếp Thuyền Trưởng, cô làm ở đó năm buổi tối một tuần. Cha cô, Bobby Merric, một trong những người đứng quầy bar đã lựa chọn công việc đó cho cô. Suốt thời niên thiếu, Cecilia luôn có cảm giác bị cha mình lừa dối và bỏ rơi nên cô rất thiếu thôn tình cảm. Do vậy, giờ đây khi thấy cha nhiệt tình giúp đỡ, cô cảm thấy mình được an ủi và quan tâm, nên cô lập tức đồng ý. Lúc bố mẹ ly dị, cô lên mười tuổi, Cecilia gần như chẳng bao giờ nhìn thấy cha mình và cô đã đón nhận cơ hội này để được ở gần bố. Bỏ qua lời cảnh báo của mẹ, cô gói ghém hành trang và chuyển từ New Hampshire tới cộng đồng cảng nhỏ này ở Washington. Trong vòng ba tháng, cô đã biết mình sai lầm. Nhưng giấc mơ học cao đẳng của cô chỉ đơn giản thế. Chỉ là mơ thôi. Ý tưởng của Bobby về việc sắp đặt tương lai cho cô chỉ là nói chuyện với ông chủ của mình và cho cô một công việc ở nhà hàng nơi ông làm việc Cecilia không muốn vài chục năm nữa vẫn chỉ là một người phục vụ, nhưng cô không biết làm gì để thay đổi điều đó. Do không định hướng trước nên cô đã để cuộc đời mình chệch hướng.

Giờ đây, cô chuẩn bị ly hôn, ngập đầu ngập cổ trong nợ nần và đau khổ. Cô vỡ mộng về cha mình và đàn ông nói chung. Bobby muốn trở thành bạn của cô, nhưng thật tệ hại, Cecilia không cần một người bạn mà cô cần một người cha nhiều hơn. Cô thề, rồi một ngày, cô sẽ tìm cách để đi học, nhưng trước hết, cô phải làm thế nào để trả được học phí đã. Sau khi phải trả các lệ phí cho cuộc ly hôn và chi phí để chôn cất con gái, cô ngờ rằng phải đến ba mươi tuổi cô mới có thể đi học được. Về mặt tài chính, Bobby không thể giúp đỡ cô ông đã tuyên bố thế. Để kiếm thêm tiền, cuối tuần cô phải làm thêm, phục vụ đồ uống ở quầy bar lúc mười giờ sau khi quán dừng phục vụ bữa tối. Khi cô nhận làm việc muộn tối thứ sáu, cô biết đó sẽ là một ca rất bận rộn. Chiếc tàu hàng không mẫu hạm Carl Vinson sẽ vào thị trấn, có nghĩa là sẽ có toàn bộ thủy thủ đoàn gồm hai nghìn năm trăm người. Bếp Thuyền Trưởng luôn phục vụ hải sản tươi ngon nhất trong khu vực và là quán bar được yêu thích nhất.

Chính tại đây, tháng Giêng năm trước, một đêm, Ian đã đến uống. Anh đã để mắt đến cô và cô cũng say sưa nhìn anh. Rồi anh... Cô rùng mình. Cecilia không muốn nghĩ tới chồng mình nữa và cố đẩy anh ra khỏi tâm trí. Không thể nào.

Cô không gặp và cũng không nghe thông tin gì về chồng kể từ khi anh chuyển ra khỏi căn hộ cách đây một tuần. Họ vẫn chưa có quyết định nào về việc sẽ làm gì tiếp theo. Anh là thế đấy, cô giận dữ nghĩ. Anh để mặc cho cô quyết định. Nếu họ ly hôn, giải pháp tốt nhất của họ là đưa ra Trung tâm giải quyết tranh chấp. Nhưng như thế, tranh chấp của họ cũng chẳng thế nào giải quyết nổi... cô thở dài. Rõ ràng cô phải hẹn gặp mới được. Cái gợi ý của Ian rằng họ giả vờ ly hôn thật buồn cười. Cực kỳ buồn cười.

Quán bar bắt đầu có người khi nhà hàng đóng cửa. Cecilia cầm khay và tham gia làm cùng Beverly và Carla, hai người phục vụ cốc-tai khác. Phòng khách đầy khói thuốc và hơi bia. Tiếng nhạc chất chứa vọng ra từ một chiếc loa thùng. Cecilia cố nghe khách gọi. Một người đàn ông đang ngồi uống một mình có vẻ như cố tình nói nhỏ để cô buộc phải ghé sát vào hơn. Anh nhiều tuổi hơn cô, ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi, và anh đã phát tín hiệu - anh thích cô. Anh cố lại gần cô nhưng Cecilia lờ đi. Cái cách anh ta dõi mắt theo cô khắp phòng khiến da cô sờn gai ốc.

Đến giờ đóng cửa, chỉ vài khách quen nấn ná ngồi lại, thật không may, người ngưỡng mộ Cecilia lại nằm trong số đó. Chân cô đau rã rời và mắt thì cay xè vì khói. Cô vội vàng lấy tiền bo để về nhà. Ngay khi cô tưởng buổi tối của mình đã xong thì Ian và Andrew Lackey, một thủy thủ khác bước vào quán, Cecilia cảm thấy căng thẳng, đặc biệt là khi cô để ý thấy vẻ bề ngoài của Ian. Rõ ràng, Bếp Truyền Trưởng là điểm dừng chân đầu tiên của anh. Chồng cô không uống được rượu, anh chưa bao giờ uống và thường tránh những gì mạnh hơn bia.

Cecilia chú ý tới Ian trong khi đang ra cô nên lưu tâm đến người đàn ông ngồi một mình và đang dán mắt vào cô trong suốt bốn tiếng vừa qua.

“Cô muốn ăn không?”, một giọng đàn ông khô khốc vang lên phía sau cô.

Cecilia quay lại.

“Tôi là Bart, còn cô là Cecilia phải không?”.

“Đúng”. Cecilia nhìn Ian và bạn anh tiến vào quán bar. Chồng cô giả vờ như không thấy sự hiện diện của cô. Nhưng, đó là cách anh ta thường sử dụng để tiếp cận với tất cả những điều không dễ chịu? Cô quay về phía Bart. "Lần khác đi". Trong những giấc mơ của anh ấy, cô thầm nghĩ.

"Cô đói rồi phải không?".

“À...”.

Cuối cùng Ian cũng liếc về phía cô, và anh nheo mắt lại khi thấy cô nói chuyện với người đàn ông khác.

“Này, chẳng có gì to tát đâu. Ăn đêm, nói chuyện thôi”, Bart tiếp tục nhấn mạnh. "Dường như cô đang cần một người bạn và tôi có thể là một người bạn... rất tốt". Cecilia thấy lo lắng về Ian hơn là tán chuyện với Bart. “Tôi không nghĩ vậy”. Cô nói. “Ngày mai nhé, chỉ anh và tôi”. Cô cố gắng kết thúc câu chuyện.

“Tôi...”, cô đưa mắt nhìn từ Bart sang Ian. Anh đang cau có giận dữ. Cô e rằng anh sẽ gây ra điều mà cô muốn tránh cho tất cả mọi người. Ian cúi về phía bạn mình và thì thầm nhưng Andrew lắng đầu. Cecilia có thể thấy rằng Ian đang muốn gây rắc rối và bạn anh đang cố gắng thuyết phục anh đừng làm vậy.

“Có lẽ để đêm khác”, Cecilia nói nhanh rồi để mặc Bart ngồi đó. Dường như đây là cách hay nhất để thoát khỏi anh ta trước khi Ian làm gì đó ngốc nghếch.

Chồng cô bước ra khỏi quán bar. “Anh ta làm phiền em phải không?”, anh hỏi, giọng líu cả lại.

"Tránh ra", Bart gầm lên giận dữ.

Hình như anh ta nghĩ rằng đang có tiến triển tốt với Cecilia. Điều đó không đúng, nhưng Ian không hề biết điều đó và cả Bart cũng vậy.

Andrew cố ngăn nhưng Ian gạt tay anh ra và tiến lên một bước. Anh chắc chắn mình sẽ không thua mặc dù Bart nặng hơn anh tới hai mươi cân. “Có thể là mày không biết, nhưng mày đang tán tỉnh vợ tao đấy”.

Bart nhìn Cecilia như thể muốn hỏi xem có đúng thế không. Cô không dám nhìn lại.

“Chúng ta ly hôn rồi, anh nhớ không?”, cô cao giọng nhắc chồng rằng chính anh đưa ra ý tưởng giả vờ rằng họ không còn là vợ chồng nữa.

“Chúng ta làm cái quái gì thế này?”.

“Chính anh đã bảo chúng ta nên sống cuộc sống riêng còn gì”.

“Anh... Anh...”, Ian lắp bắp tìm kiếm câu trả lời thỏa đáng.

“Vậy sao anh lại dám khó chịu khi em hẹn hò với người đàn ông khác?”.

“Vì chừng nào thẩm phán chưa tuyên bố thì về mặt luật pháp em vẫn là vợ anh”.

“Em đã có chồng chưa?”. Bart hỏi khế.

“Rồi!”. Ian gầm lên.

“Ly thân rồi”, Cecilia đính chính lại.

Bart với áo khoác. “Thế thì chúng ta đi”.

“Đừng hòng đưa cô ta đi”. Ian bắt đầu lao về phía Bart nhưng Andrew đứng chặn giữa hai người.

“Để lúc khác”, Bart làm bầm.

“Vói tao ngay bây giờ cũng được. Ian nói và giơ nắm đấm lên.

“Ra khỏi đây”, Cecilia rên rỉ. "Cả hai anh! Tôi không hề có ý định đi đâu với bất kỳ ai trong số hai anh cả". Cô chạy về phòng phía sau nơi cha cô vừa thấp thoáng thò mặt ra.

“Có chuyện gì thế?”, Bobby Merrick hỏi như thể ông chẳng biết gì về tình huống trở trêu mà cô con gái vừa phải tự xử lý. Ian và Bobby bắt hòa với nhau và Bobby tránh va chạm giữa hai người bằng cách không xuất đầu lộ diện.

Cecilia lắc đầu. “Không có gì đâu”.

“Mọi chuyện ổn chứ?”

“Ian đang ở đây và anh ấy định đánh nhau. Thế thôi ạ”.

Bố cô nhú mày nhìn lại. “Bố không muốn có chút rắc rối nào ở đây. Bảo anh ta ra ngoài mà làm việc đó”.

“Vâng”. Cecilia thở dài đau khổ. "Con đã bảo rồi. Thôi con về đây".

Cô lấy áo khoác, ví, và phần tiền bo của mình rồi bước ra cửa trước, hy vọng sẽ không thấy chồng mình đang gây gổ với người đàn ông đó. Nhưng trước sự ngạc nhiên của Cecilia, Ian vẫn còn đó. Hai người ở một phía của căn phòng, họ đang gườm nhau.

Beverly là người duy nhất còn lại trong quán bar, cô đang lúi húi kiểm tra tiền.

“Chúc ngủ ngon”, cô vẫn tập trung vào công việc của mình.

"Chúng tôi đóng cửa rồi", Cecilia bảo Ian.

Anh chẳng thèm chú ý. "Em định rời khỏi đây với những đồng tiền bản thiêu ấy à?".

Giọng anh đầy vẻ khinh bỉ.

“Đó không phải việc của anh”.

Anh nhìn cô một lúc lâu rồi quay ngoắt đi và bước ra khỏi cửa.

Cecilia cố kiềm chế để không đuổi theo anh. Hiện tại Ian sẽ không thể có tâm trạng nào mà lái xe. Cô ngập ngừng, tự đấu tranh với chính mình. Anh sẽ chẳng đánh giá cao sự quan tâm của cô đâu và điều đó có thể khiến anh nghĩ sai về cô. Chỉ vài phút trước đó, cô còn yêu cầu anh đừng bước chân vào cuộc đời cô. Việc tốt nhất cô có thể làm là theo lời khuyên của chính mình và tránh xa anh ra.

Cánh cửa bật mở, Cecilia ngược lên, hy vọng đó có thể là Ian. Nhưng không, là bạn anh. Andrew có vẻ ngại ngùng và bối rối. Cô gần như không quen anh chàng thủy thủ mới chuyển đến Bremerton kia.

“Vâng?”, cô hỏi.

“Tôi nghĩ cô nên biết, Ian sắp đi biển. Anh ấy chuyển sang tàu George Washington”.

Cô chẳng cảm thấy gì hết. George Washington là một tàu hàng không mẫu hạm, Ian là một thủy thủ tàu ngầm, một kỹ thuật viên điện tử hạt nhân cơ mà. "Anh ấy sẽ đi trong sáu tuần?", cô lặng người, không hiểu sao anh lại chuyển.

“Sáu tháng thì đúng hơn”.

“Sáu tháng? Ôi”.

“Chính vì thế tôi nay anh ấy mới đến. Anh ấy muốn cô biết”.

Cecilia chẳng biết nói gì lúc này.

“Anh ấy không có ý gây rối”.

Cecilia nghẹn ngào. “Thật sự... anh ấy không...”

Andrew thò vai ra như thể nghe thấy ai đó gọi tên mình. “Tôi phải đi đây. Tôi chỉ muốn chia sẻ với cô rằng tôi thật sự tiếc trước việc con gái cô”.

“Cảm ơn anh”, cô cố nói. Nhưng anh đã đi rồi. Cô chờ một lát rồi quyết định rằng thanh thần còn quan trọng hơn lòng kiêu hãnh. Cô phải đảm bảo rằng Ian không lái xe. Cô vội vàng lao ra ngoài, đứng trên vỉa hè, tìm xe của chồng mình. Chẳng nhìn thấy anh đâu.

Một cảm giác mất mát và trống trải tràn ngập lòng cô. Ian ra biển sáu tháng và cô ghét nghĩ đến điều đó. Cô không muốn động lòng vì anh chút nào, nhưng không thể. Cô tự chế giễu mình, dù thế nào, vậy là anh đã thực hiện được ý nguyện của mình - Ian đi biển, nghĩa là cô không thể tiến hành ly hôn được. Một mối và chán chường, Cecilia đi bộ về phía chiếc xe của cô so vai lại vì lạnh. Đêm nay, cô có thể cảm nhận được mùi vị của biển và một làn sương ẩm thấp đang tràn vào từ ngoài vịnh. Một chiếc xe chậm chậm lái qua. Nhìn lên, Cecilia thấy đó là Ian. May quá, Andrew đang cầm lái. Đúng lúc cô nhìn lên thì bắt gặp cái nhìn của chồng mình. Cecilia sững sờ trước ánh mắt đầy mong chờ ấy. Cô phải kiềm chế để không gọi tên anh. Cô khao khát được chúc anh một chuyến đi an toàn và được tiễn anh mà không hề có tình trạng thù địch giữa hai người thế này.

Nhưng đã quá muộn. Quá muộn mất rồi.

Charlotte Jefferson mặc chiếc áo dài tay đẹp nhất và một chiếc váy dài trong làn tiếp theo bà tới thăm Tom Harding ở Trung tâm An dưỡng vịnh Cedar. Bà cuống cuống đan tấm áo choàng cho ông và đó quả là một tác phẩm thủ công tuyệt vời.

Tom đang ngồi trên xe lăn thì bà ủa vào phòng. “Tôi đã bảo là tôi sẽ trở lại mà”, bà nói và mỉm cười thật ấm áp. Trông người bạn mới của bà khỏe hơn. Màu má và màu mắt ông sáng lấp lánh. Tom gật đầu, rõ ràng là ông rất hài lòng khi gặp bà. Tay ông run rẩy chỉ vào chiếc ghế trống.

“Cảm ơn”, bà nói và ngồi xuống, một tay vẫn kẹp tờ báo. “Thường thì tôi không mặc nhưng bộ đồ đẹp nhất trừ chủ nhật, nhưng tôi vừa đi dự đám tang một người bạn của chồng tôi”.

Tom nhìn bà vô hồn.

“Chúng tôi là bạn bè với gia đình Iverson đã nhiều năm”, bà tiếp tục. “Đó là một người đàn ông tốt. Ông ấy chết vì bệnh ung thư. Ông ấy hút thuốc nhiều như một cái ống khói”. Bà lắc đầu buồn bã rồi vắt chéo chân và tháo giày bên trái ra. “Tôi đứng gần như suốt cả buổi chiều”, bà giải thích. “Tôi không còn trẻ trung như trước kia nữa và cái chết của Loyd Iverson thực sự khiến tôi choáng váng. Bà thử dài rồi nhìn ông. “Tuần vừa rồi của ông thế nào?”.

Tom nhún vai.

“Họ có đối xử tốt với ông không?”.

Ông gật đầu như thể muốn nói ông chẳng có gì phải phàn nàn.

“Thức ăn thế nào?”.

Lại một cái nhún vai nữa.

“Nói về thức ăn”, bà rạng rỡ. “Tôi mới có một cách nấu món bông cải xanh ngon tuyệt. Tôi rất thích mỗi khi tìm được một cách nấu ăn ngon. Tháng trước, chúng tôi chôn cất Marion Parsons và một bà ở nhà thờ đã làm món sa-lát mì trộn kem. Mỳ ý với thực quỳ và kem. Ngon tuyệt”. Bất chợt bà nhận thấy hình như Tom không thích nghe chuyện về các món ăn.

“Tôi rất mừng khi nghe nói ông thích ở vịnh Cedar này”.

Ông lại gật đầu.

“Tôi nghĩ tôi sẽ làm món bông cải xanh đó và mang một nửa cho con gái tôi. Bây giờ nó sống một mình và tôi không nghĩ là nó ăn đủ rau xanh. Dù nó năm mươi hai tuổi rồi nhưng nó vẫn còn là một cô con gái nhỏ và tôi vẫn phải lo lắng về nó”.

Tom cười yếu ớt.

“Ông có muốn tôi mang cho ông một chút bông cải xanh không?”.

Tom lại cười lắc đầu.

“Ông không thích bông cải xanh phải không? Ông và George Bush. Chứ không phải George Washington. Tôi cũng chẳng biết ông ấy có thích bông cải xanh hay không”.

Tom lại lắc đầu lần nữa.

“Bông cải xanh tốt cho ruột. Chúng ta cần biết điều đó đặc biệt là ở tuổi của chúng ta”. Bà cười vang, không hiểu Olivia sẽ phản ứng thế nào nếu nghe thấy lời bà nói lúc này.

Tom lê chân phải, nặng nhọc kéo lăn chiếc xe lăn đến chỗ cái bàn ở đầu giường.

“Ông có muốn tôi lấy gì cho ông không?”, bà hỏi.

Cái đầu bạc của ông lại lắc nhẹ.

“Bên trong ngăn kéo chỗ này phải không?”.

Đôi mắt nâu của ông căng thẳng và ông ra hiệu rằng bà đã đoán đúng.

Charlotte mở ngăn kéo và thấy một cái bút, một tập giấy và một cái túi đựng tiền xu có khóa kéo. Hồi trước, Clyde cũng có một cái tương tự. Nghĩ là Tom muốn mình viết gì đó nên bà lấy giấy và bút ra.

Ông nhú mày và lắc đầu.

Bà với cái ví và liếc nhìn ông.

Tom mỉm cười và gật đầu.

“Ông có muốn tôi mở nó ra không?”.

Charlotte nhận ra rằng Tom muốn mở nó ra nên bà cẩn thận kéo khóa cái túi nhỏ. Bên trong là một tờ giấy vàng gấp lại, bà lấy nó ra. Bà để cái túi sang một bên và thấy bên trong tờ giấy có gì đó. Một cái chìa khóa, "Gì thế này?", bà hỏi và rõ ràng là hết sức tò mò.

Tom ngò lùi lại; có vẻ ông chờ đợi bà tự mình khám phá.

Charlotte mở tờ giấy ra và thấy đó là giấy biên nhận của một đơn vị lưu trữ ở ngay vịnh Cedar này. Sao ông có thể thu xếp được việc đó nhỉ bà không thể đoán nổi. Phải hỏi Janet Lester thôi.

Không biết phải làm gì với cái chìa khóa, bà nhìn Tom dò hỏi. "Có vẻ mọi thứ đang theo đúng trật tự bà nói cho ông yên lòng rồi lại để chìa khóa và tờ biên lai vào túi. Bà đang định cất nó vào ngăn kéo thì ông ngăn lại rồi cúi xuống và đặt tay lên tay bà.

Mắt ông cầu cứu.

“Ông không muốn tôi để nó lại chỗ này?”, bà hỏi.

Ông lắc đầu và thở hỏn hển.

“Ông muốn tôi làm gì?”.

Ông nhìn thẳng vào cái xác của bà đang nằm trên sàn cạnh cái túi đan len to.

“Tôi cầm theo ấy à?”.

Ông gật đầu.

“Ông đưa ai đó ở văn phòng này có phải hơn không? Chắc chắn như thế sẽ phù hợp hơn là để tôi giữ nó...”.

Ông lại lắc đầu với thái độ cương quyết.

“Được rồi, nhưng tôi cảm thấy là tôi nên nói với Janet về chuyện này”.

Ông nhún vai.

“Đừng lo, chìa khóa của ông đang ở trong tay một người tốt. Tôi đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra”. Bà cất vào trong xác rồi với cái túi đan. "Tôi đã đan cho ông một cái áo choàng. Ông cần giữ ấm đôi chân. Vào những buổi sáng tháng Giêng này hết trời rất lạnh phải không?". Bà choàng tấm áo quanh chân ông rồi lùi lại để ngắm.

Tom mỉm cười rồi run rẩy ra hiệu rằng ông rất cảm ơn vì tấm áo bà tặng.

"Không có gì đâu," bà báo ông.

Mắt Tom khép hờ lại và bà hiểu là ông mệt. Đã đến lúc đi rồi, “Thứ năm tuần tới tôi sẽ trở lại”, bà nói rồi thu dọn túi.

Ông gật nhẹ đầu.

“Ông không buồn phiền gì chứ. Ồ, tôi sẽ mang cho ông một chút món bông cải xanh tôi làm”.

Ông cười và lắc đầu.

“Được rồi, tôi sẽ vẫn để phần ông”. Có lẽ Tom đang theo chế độ ăn đặc biệt, “Tôi hứa là sẽ giữ chiếc chìa khóa này cho ông”.

Ông thở dài và vỗ nhẹ vào tấm áo choàng.

“Tôi thấy rất vui vì đã nói chuyện với ông. Tạm biệt ông và hẹn tuần sau gặp lại”.

Bà rời khỏi căn phòng nhẹ nhàng hơn cả lúc vào và ngay lập tức tìm người nhân viên ở đó. Bà không muốn mang chiếc chìa khóa đi mà không cho ai biết. Janet đang nói chuyện điện thoại trong phòng. Khi nhìn thấy Charlotte, cô ra hiệu cho bà vào và một phút sau cô kết thúc cuộc điện thoại.

“Chào bà Charlotte, cháu có thể làm gì cho bà?”.

Bà giải thích về Tom Harding và chiếc chìa khóa. Janet kéo chiếc ghế đến chỗ tủ để hồ sơ và mở ngăn kéo trên cùng ra. Cô lấy một bộ hồ sơ ra và để lên bàn. Trong khi cô đọc qua bộ hồ sơ đó, Charlotte nhìn lại tờ biên lai của đơn vị lưu giữ đó. Bà nhận thấy nó mới được nộp lại và tiêu bang đã trả cho cả năm. Rõ ràng Tom đã hết tiền để trả cho việc chăm sóc mình và trở thành một người được bang bảo trợ. Những tài sản ông có được lưu giữ ở đây và đến khi ông mất sẽ được bán đi.

Janet tiếp tục đọc qua hồ sơ. “Thật không may thông tin ở đây quá ít. Tom bị đột quỵ cách đây năm năm, nhưng chẳng có gì về gia đình – và cũng chẳng có gì về gốc gác của ông ấy”.

“Có vẻ ông ấy muốn tôi giữ chiếc chìa khóa”, Charlotte nói và bà không biết mình nên làm gì.

“Vậy thì bà nên giữ. Cháu biết bà đã có chiếc chìa khóa đó và Tom cũng muốn vậy”.

“Được rồi, tôi sẽ giữ”. Thế là xong, Charlotte đứng dậy.

“Ông ấy là người rất đáng yêu”.

“Vâng, nhưng hơi bí hiểm”.

Charlotte phải đồng ý là thế và bà công nhận là trí tò mò của mình đang bị kích thích.

Grace Sherman lấy một bịch sữa để vào xe đẩy của mình rồi quay ra quầy thanh toán. Trong khi đẩy xe về lối cửa ra, chị quyết định đi đường vòng ngắn

hơn và tìm khu trưng bày sách. Sách là niềm đam mê của Grace - tất cả các loại sách, từ truyện kinh điển cho tới thần bí và lãng mạn, từ sách bán chạy nhất cho tới loại sách nhằm chán nhất là hồi ký và lịch sử... và tất cả các thể loại. Vì thế Grace mới quyết định làm ở ngành thư viện. Chị rất thích đọc và thường đọc sách muộn ban đêm. Con gái chị cũng thích đọc sách, nhưng Dan thì lại chẳng bao giờ đọc.

Đến chỗ cửa ra, Grace thấy có rất nhiều người đang xếp hàng. Chị chọn một cuốn tạp chí "People" và đọc lướt qua trong khi chờ đợi. Tiễn gần đến chỗ thanh toán, Grace chợt nhận ra một sự thật rằng mình sợ hãi vì phải trở về nhà. Điều đó khiến chị nghệt thờ.

Grace chọn một loại sữa gầy, không cần phải có một chuyến đi đặc biệt mới mua được loại sữa này. Chị có thể mua nó ở bất cứ nơi nào. Nhưng dù sao cũng đã đến đây rồi nên chị nhặt một hộp, vài túi mì, ít giấy vệ sinh và vài hộp sữa chua... như thể để chứng tỏ mình đã đi siêu thị. Đạo này Dan rơi vào một trạng thái rất tệ. Hình như anh đang gặp phải vấn đề trong công việc, nhưng đó chỉ là phỏng đoán vì Dan từ chối không kể gì với vợ. Grace hỏi bất kỳ câu gì cũng chỉ nhận được câu trả lời có một từ. Dan thích xem tivi hơn là chia sẻ dù chỉ là một phần những câu chuyện của mình với vợ.

Grace muốn tìm hiểu xem đã có chuyện gì, nhưng cứ khi nào chị định hỏi thì anh lại khó chịu. Tối nào cũng vậy. Cứ từ cơ quan bước chân về đến nhà là chị lại thấy mình như đứng giữa một cơn giông tố, chẳng biết khi nào sấm chớp sẽ nổ ra. Vì Dan không muốn trò chuyện nên Grace phải nói huyền thuyên hết chuyện này đến chuyện khác, cố để anh bớt khó chịu - và ngăn để cơn giận của anh không bùng phát. Lâu nay, anh thường nổi cáu một cách vô cớ.

Dan lắng nghe những lời vợ nói thỉnh thoảng gật đầu tán dương, thậm chí có lúc còn cười, nhưng anh chẳng hề tham gia vào câu chuyện. Anh càng im lặng, Grace càng cố gắng để đưa anh thoát ra khỏi tình trạng đó mà chẳng có chút hiệu quả nào.

Tối nào Dan cũng ngồi trước tivi và cho tới tận lúc lên giường, anh vẫn chẳng hề nhúc nhích. Như thế chẳng phải là vợ chồng. Tình trạng giữa hai người giống bạn cùng phòng hơn. Cuộc hôn nhân của họ chẳng bao giờ được như mong đợi của Grace. Khi lấy Dan, chị mới mười tám tuổi và đang mang thai Maryllen. Còn anh thì đăng ký nhập ngũ và ngay lập tức lên tàu sang Việt Nam. Hai năm xa nhà là hai năm trời khủng khiếp với cả anh và chị. Khi trở lại, Dan bỗng nhiên trở thành một con người khác xa với hình ảnh trai trẻ lúc ra đi. Anh đâm ra cay đắng, hoài nghi, và rất dễ nổi cơn thịnh nộ, anh cũng từng nghiện rượu và khi Grace không đồng ý, họ ly thân. Vì Maryellen, họ đã cố gắng chịu đựng nhau cho tới khi Grace mang thai đứa con thứ hai. Sau đó, vì con, Dan và Grace cố kéo dài cuộc hôn nhân của mình. Cuộc chiến tranh vẫn ám ảnh anh và dù đã nhiều năm trôi qua, đêm đêm Dan vẫn giật mình thảng thốt và hoảng sợ vùng dậy trong những cơn ác mộng. Anh không bao giờ kể về

những điều đã qua. Mọi chuyện đều được giấu kín trong đầu anh. Trong suốt cuộc hôn nhân của mình, Grace luôn hy vọng tất cả sẽ tiến triển tốt.

Từ hồi các con đi học, rồi chính chị cũng học xong và vào làm việc ở thư viện, cho đến khi các con tốt nghiệp trung học - Grace cứ luôn mong mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn. Chị hy vọng năm này qua năm khác và mỗi mòn chờ đợi những dấu hiệu thay đổi...

Không phải lúc nào họ cũng ở trong tình trạng tồi tệ. Cũng có lúc họ rất vui vẻ. Khi các con bắt đầu đi học, Grace đã đến trường Olympic và sau đó chuyển đến Seattle để học ở trường Đại học Washington. Dan rất ủng hộ chị, anh làm hai việc một lúc và giúp vợ lo cho hai cô con gái Malyellen và Kelly đều đang ở tuổi mới lớn nhưng đã trở thành những cô gái trẻ đầy trách nhiệm. Dan rất yêu hai cô con gái của mình, Grace chẳng bao giờ băn khoăn về những gì anh dành cho chúng nhưng chị ngờ rằng chồng chẳng còn tình yêu đối với mình. Những năm cuối hẳn đã rất là khó khăn với mình. Sự nghiệp của anh chấm dứt và công việc thì chẳng ra đâu vào đâu. Giờ đây, lương của Grace phải trang trải cho một phần chi phí lớn hơn và chị nghĩ rằng điều đó khiến anh buồn phiền - mặc dù mình chẳng nói ra. Nhưng họ chẳng bao giờ bàn về tiền nong, chủ yếu là vì chị muốn tránh nhưng chủ đề có thể làm chồng buồn.

Grace về muộn hơn mọi khi nửa tiếng đồng hồ, nhưng khi chị bước vào bếp với những đồ đã mua, Dan cũng chẳng bình phẩm gì.

“Em về rồi đây”, chị hồ hững thông báo.

Dan cắm mặt vào cái tivi xem tin tức địa phương. Anh đã tháo ủng ra và đang đặt chân trên cái ghế để chân.

“Em nghĩ tối nay chúng ta sẽ ăn sa-lát bánh thịt chiên giòn. Anh thấy thế nào?”

“Tuyệt”. Anh hồ hững trả lời.

“Hôm nay anh thế nào?”

“Ồn”, mắt anh vẫn không rời khỏi màn hình tivi.

“Anh không hỏi gì em à?”, Grace chắt vắn và bắt đầu thấy khó chịu. Ít nhất anh cũng phải bày tỏ chút quan tâm tới chị và cuộc sống chung của họ chứ, cho dù chỉ là giả bộ.

“Ngày hôm nay em thế nào?”, Dan lẩm bẩm đầy vẻ thụ động.

“Kinh khủng”.

Không một phản ứng gì.

“Anh không hỏi em tại sao à?”

“Nếu thích thì em kể đi”.

Chung sống ba mươi lăm năm mà có thể hồ hững với nhau đến thế sao? Grace khó lòng chịu đựng thêm được nữa. Chị càng cố lôi anh ra thì anh lại

càng kiên quyết từ chối. Nếu chị không hạnh phúc, đó là lỗi của chị, chứ không phải của anh - đó là lần cuối cùng tranh cãi khi Grace cố nói chuyện với chồng.

Bước vào phòng khách, Grace với chiếc điều khiển từ xa và tắt âm thanh đi. Chị ngồi đối diện với chồng trên chiếc ghế để chân.

“Gì vậy?”, anh hỏi, khó chịu vì bị vợ ngắt quãng bản tin.

Grace chăm chú nhìn chồng. “Anh có yêu em không?”.

Dan cười to như thể cô đùa. “Yêu em à? Chúng ta lấy nhau đã ba mươi lăm năm”.

“Đó chưa phải là câu trả lời cho câu hỏi của em”.

“Vậy em muốn anh nói gì? Tất nhiên là anh yêu em. Anh không tin là em còn phải hỏi anh điều đó”.

“Anh có ai khác không?”.

Dan ngồi lại và nhìn xoáy vào vợ, rồi anh lắc đầu. Đó là một câu hỏi nực cười”.

“Có không?”. Grace nhắc lại.

“Không. Khi nào thì bữa tối sẵn sàng?”.

Grace lại hỏi. “Anh có nhớ lần cuối cùng chúng mình làm tình với nhau là khi nào không?”.

Anh không phải là đồ ngốc. Trả lời câu hỏi này là mắc mưu chị. “Không, nhưng anh không thể nhớ. Em có nhớ không?”.

“Anh không thích khi em hỏi thế”. Anh đá cái ghế để chân văng ra rồi đứng dậy, đút hai tay vào túi quần. “Nếu chúng ta định tranh cãi, hãy nói về chuyện khác thì hơn. Anh không nhận ra là em cần anh nói lắng anh vẫn yêu em”.

“Những gì em cần là lời khẳng định rằng anh luôn tiếp tục cuộc hôn nhân này”.

“Anh không nghĩ là em lại hoang đường đến thế”. Dan bước sang căn phòng bên cạnh.

“Em không hề!”.

“Em có ý là anh đang ngoại tình”.

Grace không tin và thực ra, chị không có bằng chứng, nhưng chị cảm thấy có thể làm anh bị sốc nếu bắt anh để ý.

“Em muốn gì ở anh?”, Dan giận dữ hỏi.

“Muốn một dấu hiệu chứng tỏ tình cảm của anh”, Grace gào lên.

Dan nhìn vợ chăm chăm. “Em có bao giờ nhận ra rằng anh đang mệt mỏi không?”.

“Mệt đến mức không nói chuyện được à?”

“Anh chưa bao giờ là người thích nói chuyện. Khi lấy anh em đã biết điều đó rồi còn gì. Ở giai đoạn này anh không muốn thay đổi. Anh không biết em khó chịu về điều gì, Grace, nhưng hãy bỏ qua đi”.

“Như thế không công bằng! Em đang cố để anh cùng gánh một phần trách nhiệm trong cuộc sống của chúng ta”.

“Em là người không hạnh phúc”.

"Bởi vì em muốn cuộc hôn nhân của chúng ta nhiều hơn thế này". Grace huơ tay giải thích.

Dan nhíu mày. "Anh đã cho em tất cả những gì anh có thể".

Anh ta thế đấy. Trời ơi, anh ta là thế đấy.

“Nếu như vậy còn không đủ, anh chẳng biết nói gì với em nữa”.

Họng chị nghẹn lại. Tất cả là thế đấy. Tất cả chỉ có thế mà thôi, và vẫn chưa đủ. Có tiếng chuông điện thoại kêu và cả hai cùng hướng mắt về chỗ tường bếp. Nước mắt lăn dài trên gò má, Grace vừa vội lau vừa lao sang phòng khác.

“Kệ cái máy điện thoại”, Dan nói.

“Tại sao? Chúng ta có thể nói chuyện thêm một chút không?”.

“Không”, anh thẳng thừng.

“Em cũng nghĩ thế”. Cô với ống nghe điện thoại và hắng giọng trước khi nói

“A lô”, chị cố giữ bình tĩnh khi lên tiếng.

“Mẹ? Mẹ à, mẹ không đoán ra phải không?”. Kelly gào lên. “Con có tin vui đây. Con có thai rồi”. Giọng con gái chị vui vẻ, trong vắt và ngọt ngào hơn bao giờ hết.

“Có thai à? Con có chắc không?”. Grace lại cảm thấy nước mắt ứa ra nhưng lần này là những giọt nước mắt hoàn toàn khác. Sau mười năm lấy nhau, Kelly và Paul luôn khao khát một đứa con. Chúng đã trải qua nhiều thử thách, và Grace chưa bao giờ từ bỏ hy vọng rằng con gái thụ thai. Chị mong có cháu và dường như điều đó khó lòng xảy ra. Bởi vì hình như khả năng sinh sản của Kelly có vấn đề còn Maryellen thì đã ly dị. Thật là một tin vui tuyệt vời. Một tin tuyệt vời.

Dan bước vào bếp. “Kelly đấy”, chị vui vẻ che ống nghe điện thoại. "Nó có thai rồi".

Mắt Dan sáng lên và anh mỉm cười. Đó là nụ cười đầu tiên trên gương mặt anh mà nhiều tháng nay Grace mới nhìn thấy.

“Khỉ thật, tuyệt vời”.

“Ôi, con yêu, bố và mẹ mừng quá”.

“Cho con nói chuyện với bố”.

Grace đưa ông nghe cho chồng. Kelly luôn đặc biệt gần gũi với bố mình. Hai cha con nói chuyện chừng vài phút.

Dan đặt ông nghe xuống và đi ra chỗ lò vi sóng nơi anh đang nướng cái bánh cho hai người. Anh vòng tay xiết eo vợ và ôm chị từ phía sau.

“Anh yêu em”, anh thì thầm.

“Em biết. Em cũng yêu anh”.

“Mọi chuyện sẽ ổn”.

“Em biết”. Và sẽ ổn thôi. Grace tin là như vậy. Hy vọng thế. Và giờ đây, chị có lý do để tiếp tục hy vọng, một lý do để hướng tới tương lai tốt đẹp hơn. Cuộc hôn nhân này không phải là tất cả những gì chị muốn, nhưng thế là đủ. Chị sẽ khiến nó đầy đặn hơn. Chị đã chung sống với Dan ba mươi lăm năm. Có những lúc tốt đẹp và có những lúc cơm chẳng lành canh chẳng ngọt. Đứa cháu sẽ cho chị niềm hy vọng vào một tương lai tươi sáng hơn.